

crkva u svijetu

PRILOZI

U SPOMEN SALIHU ALIĆU

Domagoj Šubić

U Zagrebu je, 11. ožujka ove godine, umro još jedan hrvatski književnik, pjesnik Salih Alić. Rođen u Bijeljini 30. studenoga 1906, gotovo cijeli vijek je, sve tamo od 1930. proživio u Zagrebu. Drugovao je s Tinom Ujevićem, živio povučeno, radovao se malim radostima i izgarao u velikim pjesničkim i ljudskim nadanjima. Lirik, duboko religiozan, lirski je svijet doživljavao. Nije ga zanosila slava i častohljeplje, radije je živio svoj život, vjeran svojim idealima: pjesmi, vjeri, slobodi, ljepoti, svom ljudskom, humanističkom, i nacionalnom ponosu. S njim je tako otišao čitav jedan svijet uspomena, ratnih, međuratnih i poratnih doživljaja; svijet lirski i prozaičan istodobno; pun nadanja, nemira, kojekakvih poniženja i čvrstih uvjerenja; tople poezije i bolne životne stvarnosti i boheme...

U dugom razdoblju svojega književnog stvaralaštva Alić je surađivao u brojnim časopisima; pjesme su mu izlazile i u zajedničkim pjesničkim zbirkama; ali je ipak malo objavljivao, malo su mu tiskali. Izišli su mu samo tri zbirke pjesama: *Lirski akvareli* (1941), *Lirski dnevnik* (1953), *Poezija* (1972). Pjevao je on i imao što izdavati, ali nije u tome imao sreće. Zbog kojekakvih razloga, pjesme su mu, dakle, rijetko izlazile, zbirke još rjeđe. Čak se i prigodom njegova 70. rođendana, 1976, na nj zabravilo. Iako je njegov prijatelj Ivo Balentović na to upozoravao (usp. *Susreti*, br. 19, (1976), pa čak mu i zbirke za izdanja pripremao i uredništvima dostavljao, mnogi su se i u Bijeljini, i u Sarajevu i u Zagrebu gotovo potpuno na to oglasili. Čudno je kako se i u ocjeni pjesničkog stvaralaštva, u kulturnim ostvarenjima, rabe različiti parametri. Kao da nije važna sama stvar, nego ideja, dotični čovjek koji je, inače, »prihvatljiv« ili »neprihvatljiv«. — Nije to, na žalost, samo sudbina Salih Alića!

Pjesnički ponesen, misaon, duboko religiozan, lirski doživljajan, Salih Alić je, unatoč svojoj izoliranosti i stanovitom bohemskom odnosu pre-

ma životu, ostavio trajno svjedočanstvo svoje osjećajne, čovjekoljubive, domovinske i pjesničke duše. Njegova poezija odiše intimnom toplinom, prozračnom ljepotom i religioznom smirenošću.

Njegov prijatelj i poštovalac — naš suradnik — hrvatski književnik Ivo Balentović dostavio nam je dvije Salihove dosada neobjavljene pjesme koje ovdje objavljujemo.

DVIJE PJESME

Salih Alić

MOLITVA ZA ŽENU

Bože moj, usliši moju skromnu molbu,
u ovome kasnom ponoćnome dobu.

Ugasi na njenom srcu boli teške
i čelom razbistri sitne, brižne mreške.

Podaj joj sve blago zlata u životu
i u čiste duše vedrine ljepotu.

Nek joj osmijeh blagi Tobom dane sreće
proplamsa ko ljubav ptice u proljeće.

Usliši, o Bože, molbu mi iz grudi,
pa i njene grijehe meni grešnom sudi.

TIN UJEVIĆ

(*Procul ateistis*)

**»...Jer su rijetki trenuci, kada se Bog javlja,
a On ulazi ne najavljujući posjetu po slugama
i ne kucajući na vrata.«**

(*Skalpel kaosa*, str. 100)

»Gospodo«, — on reče — »samo jedan upit:
Može li se Božja bit istine ubiti? ...«

I ko Cyklop snažan, golem znalac Muza,
ne pokleknu ni pred samim ključem uza.

Kao svetac patnje tu je dao znati,
da istina i riječ još u strahu pati.

I da jak, ko čovjek s oružjem u boju,
ne poražen nosi uma liru svoju ...

— »Jer, gospodo, svuda sred svjetla i mraka,
blista nam pred vidom Boga vječna zraka...«